γκηπας.

'Αμέσως τὴν ἴδια μέρα ὁ Πιρτσινέτος τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα πανύψηλο πύργο. Τῆς εἶπε νὰ βάλη τὸ μικρό της πόδι πάνω στὸ δικό του καὶ τὸ δαχτυλάκι στὸ στόμα της καὶ νὰ κυττάζη πρὸς τὸ μέρος τοῦ παλατιοῦ τῆς δούκισσας. Εἶδε τότε τὴ δούκισσα δίπλα στὸ βασιλιᾶ ποὺ ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς πέθανε αὐτὴ ἡ κόρη σου, τοῦ ἔλεγε ἡ δούκισσα. Τηνὲ βρῆκαν κάτω στὸ ὑπόγειο καὶ τὴ λυπήθηκα πολὺ ὅταν τὴν εἶδα πεθαμένη. 'Ωστόσο, πρέπει νὰ πάω νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ταφή της...

Καὶ πράγματι σὲ λίγο κατέβασαν ἕνα φέρετρο ἀπ' τὸ παλάτι καὶ ἔκαναν μιὰ μεγάλη κηδεία.

— Ἄ ! Πιρτσινέτο, ἐφώναξε τότε ἡ Τρίσχαρη. Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τὸν πατέρα μου νὰ ὑποφέρη νομίζοντάς με πεθαμένη. Ἂν μ' ἀγαπᾶς, ὁδήγησέ με, σὲ παρακαλῶ, κοντά του !

Ὁ πρίγκηψ προσπάθησε νὰ τὴν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη, ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμενε.

Ὁ Πιρτσινέτος ἐπῆγε τότε τὴ βασιλοπούλα στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της. Ὅταν ὁ βασιλιᾶς τὴν εἶδε μπροστά του ἐτρόμαξε γιατί τὴν πῆρε γιὰ τὸ φάντασμα τῆς κόρης του. 'Αλλ' ἡ Τρίσχαρη τοῦ μίλησε, τοῦ εἶπε πὼς εἶχε ζήση μὲ ρίζες καὶ μὲ χόρτα μέσα στὸ δάσος, πὼς ἡ δούκισσα τὸν εἶχε γελάσει καὶ κατέβασε ἕνα ἄδειο φέρετρο μέσα στὸν τάφο καὶ ὁ βασιλιᾶς, ἀκούοντας ὅλα αὐτά, ἀγκάλιασε τὴν κόρη του μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Μόλις ὅμως ἡ δούκισσα ἔμαθε ὅτι ἡ βασιλοπούλα ἐγύρισε, διέταξε καὶ τὴν ἔπιασαν καὶ τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα ὑπόγειο ὅπου μιὰ μάγισσα πήγαινε κάθε μέρα καὶ τὴν τυραννοῦσε μὲ χίλιους τρόπους. 'Αλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ βασανιστήρια δὲν ἐπείραζαν καθόλου τὴν Τρίσχαρη, γιατί ὁ Πιρτσινέτος ἔβρισκε τὸν τρόπο νὰ τὰ κάνη ἀβλαβῆ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του.

—Βασιλοπούλα μου, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὁ Πιρτσινέτος, γιατί δὲν ἔρχεσαι πειὰ μαζύ μου νὰ ζήσουμε καὶ οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι ;

—Θέλω νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

Ὁ πρίγκηψ ἔφυγε λυπημένος. Ἡ δούκισσα ὅμως βλέποντας πὼς δὲν κατάφερνε τίποτο, ἐφώναξε τὴ μάγισσα καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ βρῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ὡραία βασιλοπούλα ποὺ ἐμισοῦσε τόσο πολύ. Ἡ μάγισσα τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἐπῆγε ἕνα κουτὶ καὶ τῆς ἐξήγησε τί ἔπρεπε νὰ κάμη. Ἡ δούκισσα ἐφώναξε τότε τὴν Τρίσχαρη.

—Πᾶρε αὐτὸ τὸ κουτί, τῆς εἶπε. Ἔχει μέσα διάφορα ὡραῖα πράγματα. Πήγαινέ το στὸν πύργο μου, ἀλλὰ τὸ νοῦ σου μὴν τὸ ἀνοίξης γιατὶ θὰ σὲ θανατώσω !

Ἡ βασιλοπούλα ἐπῆρε τὸ κουτὶ καὶ ξεκίνησε. Στὰ μέσα τοῦ δρόμου κουράστηκε καὶ κάθησε σὲ μιὰ σκιά. Ἐκύτταξε τὸ κουτὶ καὶ ἔννοιωσε τὴν περιέργεια νὰ δῆ τί εἶχε μέσα. Μόλις ὅμως τὸ ἄνοιξε, εἶδε νὰ πηδοῦν ἔξω διάφορα ἀνθρωπάκια, ἄντρες καὶ γυναῖκες, τραπεζάκια, μικρὰ βιολιὰ καὶ ἄλλα παρόμοια πράγματα. Ἐχωρίσθηκαν σὲ παρέες καὶ τότε τὰ πλασματάκια αὐτὰ ἄρχισαν ἕνα περίεργο γλέντι, ἀπὸ τὰ πιὸ παράξενα ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ δῆ. Ἡ Τρίσχαρη στὴν ἀρχὴ ἐγελοῦσε μὲ τὰ ἀνθρωπάκια, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ μεγαλείτερο ἦταν μόλις ἴσαμ' ἕνα δάχτυλο. Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ τὰ μαζύψη μὲς στὸ κουτί, εἶδε πὼς τῆς φεύγανε μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια της. Ἔβαλε τότε τὰ κλάματα καὶ ἄρχισε νὰ ζητῆ τὸν Πιρτσινέτο.

— Πιρτσινέτο, ἔλεγε, βοήθησε τὴν ἄσκεφτη βασιλοπούλα σου, ἂν τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμα...

Ὁ Πιρτσινέτος παρουσιάσθηκε τότε μπροστά της καὶ ἐμάζεψε ἀμέσως στὸ κουτὶ ὅλα αὐτὰ τὰ διαβολάκια. Ὅταν ἡ Τρίσχαρη ἔφθασε στὸν πύργο τῆς δούκισσας, ἐκείνη τὴν ἐπερίμενε ἐκεῖ. Ἡ μέγαιρα ἔγινε ἔξω φρενῶν ὅταν εἶδε ὅτι δὲν κατάφερε τίποτε οὔτε αὐτὴν τὴ φορά. Ἄρπαξε τὴ βασιλοπούλα καὶ τὴν ἔρριξε σ' ἕνα βαθὺ ξεροπήγαδο.

Ἡ Τρίσχαρη ἔννοιωσε πὼς αὐτὴν τὴ φορὰ ἤταν χαμένη.

— Πιρτσινέτο, ἐφώναξε, Πιρτσινέτο, συγχώρησέ με ! Ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Ἔλα, βοήθησέ με !

Τότε ἡ βασιλοπούλα εἶδε ξαφνικὰ ν' ἀνοίγη μπροστά της μιὰ μικρὴ πορτίτσα καὶ νὰ παρουσιάζεται μπρὸς στὰ θαμπωμένα της μάτια ἕνας ἠλιόλουστος κῆπος μὲ τὰ σπανιώτερα λουλούδια. Ἐπροχώρησε καὶ διέκρινε στὸ βάθος μιᾶς μεγάλης δενδροστοιχίας τὸ μαγικὸ παλάτι τοῦ ἀγαπημένου της. Ὁ Πιρτσινέτος ἔτρεξε νὰ τὴν ὑποδεχθῆ μαζὺ μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὶς ἀδελφές του.

— Ὡραία πριγκήπισσα, τῆς εἶπε τότε ἡ μητέρα τοῦ Πιρτσινέτου, ἄφησε πειὰ τὶς ἀρνήσεις σου. Κάνε τὸ παιδί μου εὐτυχισμένο γιὰ νὰ γλυτώσης καὶ σὺ ἀπὸ τὰ βασανά σου !

Ἡ βασιλοπούλα ἐφίλησε τότε τὸ χέρι τῆς καλῆς μητέρας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁλόκληρο τὸ παλάτι ἀντήχησε ἀπὸ τὴν πιὸ γλυκειὰ μουσικὴ καὶ οἱ γάμοι τῆς Τρίσχαρης καὶ τοῦ Πιρτσινέτου ἔγιναν μὲ τὴ μεγαλείτερη μεγαλοπρέπεια.

Ὅλες ἡ μάγισσες ἦρθαν νὰ προσκυνήσουν τὴν ὡραία βασιλοπούλα. Ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἦταν καὶ ἐκείνη ποὺ ἐβοήθησε τὴ δούκισσα νὰ τὴ βασανίση. Ἔπεσε στὰ πόδια της καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὴ συγχωρήση. Ἔπειτα ἀνέβηκε στὸ ἅρμα της ποὺ ἔσερναν δυὸ φτερωτὰ φείδια, ἔτρεξε στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ, ἐβρῆκε τὴ δούκισσα καὶ τὴν ἔπνιξε.

Ἡ Τρίσχαρη ἐπῆρε κοντά της καὶ τὸ γέρο-πατέρα της καὶ ἔζησε εὐτυχισμένη μὲ τὸν Πιρτσινέτο της...

Ὁ περίφημος Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Ρίντεραντ Κίπλιγκ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κίπλιγκ ὁ ἐρημίτης

Ἡ «Ἑταιρία Κίπλιγκ», ἡ ὁποία ἱδρύθη στὸ Λονδῖνον ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ μεγάλου Ἄγγλου συγγραφέως, παρέθεσε κατ' αὐτὰς τὸ δεύτερο ἐτήσιο συμπόσιό της. Στὴν ἑορτὴ αὐτὴ παρευρέθησαν οἱ σπουδαιότερες προσωπικότητες τῆς Ἀγγλίας, μὰ ὁ κυριώτερος προσκαλεσμένος, ὁ Κίπλιγκ ἔλαμψε διὰ τῆς ἀπουσίας του. Κι' αὐτὸ γιατὶ ὁ Κίπλιγκ, τὸν ὁποῖον ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας λόρδος Μπιρκεχήντ, ἀπεκάλεσε στὴν πρόποση τὸν «μεγάλο διηγηματογράφο, μεγάλο ποιητὴ καὶ μεγάλο πατριώτη», εἶνε πολὺ μετριόφρων κι' ἀποφεύγει τὸ πλῆθος.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμα εἶχε μιὰ θαυμασία ἔπαυλη στὴν ἐξοχὴ Ρόντιντεν, μὰ ἐξαφνα οἱ φίλοι του εἶδαν νὰ τὴν ἐγκαταλείπη. Ἡ ἀφορμὴ ποὺ τὸ ἔκανε αὐτὸ ἦταν ἡ ἑξῆς: μπρὸς στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως περνοῦσε ὁ δημόσιος δρόμος κι' ὅλοι οἱ περαστικοὶ σκαρφάλωναν στὸ μαντρότοιχο ποὺ περιστοίχιζε τὴν ἔπαυλη γιὰ νὰ δοῦν τὸ διάσημο συγγραφέα, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἐξενεύριζε.

Τώρα ὁ Κίπλιγκ ζῆ σὲ μιὰ ἄλλη μακρινὴ ἔπαυλή του, στοὺς πρόποδας τοῦ λόφου Σοῦσσεξ, ὅπου οἱ περίεργοι σπανίως τὸν ἐνοχλοῦν.

***

Ἡ εὐσυνειδησία τοῦ Κίπλιγκ.

Στὸ συμπόσιο πρὸς τιμήν τοῦ Κίπλιγκ ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, ὁ Διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ἐκδοτικοῦ οἴκου διηγήθηκε ὅτι εἶχε κάνει πολὺ συμφέρουσες προτάσεις συνεργασίας στὸ συγγραφέα.

— Τοῦ προσέφερα, εἶπε, πέντε σελίνια (ἑκατὸ περίπου δραχμὲς) γιὰ κάθε λέξη. Μιὰ τέτοια ἀμοιβὴ δὲν ἐπροτάθη ποτὲ σὲ κανένα συγγραφέα. Καὶ ὅμως ὁ Κίπλιγκ ἀπέκρουσε περιφρονητικὰ τὴν πρότασή μου, λέγοντας ὅτι δὲν γράφει ποτὲ κατὰ παραγγελίαν...

***

Ἐργασία καὶ τεμπελιά.

— Γιατὶ δὲν ἐργάζεσαι περισσότερο ; ρωτοῦσε μιὰ μέρα ἕνας φίλος του, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους σημερινοὺς ποιητὰς τῆς Γαλλίας, τὸν Λεόν—Πὼλ Φάργκ.

— Τί θέλεις νὰ κάνω ; τοῦ ἀπάντησε μὲ ναχέλεια ὁ ποιητής. Περνάω τὸν καιρό μου καταβάλλοντας ἕνα σωρὸ προσπάθειες γιὰ νὰ διώξω τὴν τεμπελιά μου, ὅταν δὲ τὸ κατορθώσω αὐτὸ ἔχω κουρασθεῖ πειὰ τόσο, ὥστε ἀναγκάζομαι ν' ἀναπαυθῶ γιὰ νὰ ξεκουράζομαι.

***

Συμβουλὲς πρὸς τὸν Λαμαρτῖνο.

Ὅταν ὁ Λαμαρτῖνος ἔστειλε τὶς περίφημες «*Μεντιτασιὸν*» του στὸν Παρισινὸ ἐκδότη Ντιντὸ γιὰ νὰ τοῦ τὶς ἐκδόση, ἔλαβε ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή, ἡ ὁποία πράγματι εἶναι πολὺ περίεργη :

«*Ἐδιάβασα τοὺς στίχους σας. Δὲν στεροῦνται ταλέντου, μὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχετε μορφωθῆ ἀρκετὰ ἀκόμα. Δὲν μοιάζετε σὲ τίποτα μὲ τοὺς ἄλλους μας ποιητάς. Διαβάζοντας τὰ ποιήματά σας δὲν ξέρει κανεὶς ἀπὸ ποῦ πήρατε τὴ γλῶσσα σας καὶ τὶς εἰκόνες σας. Ἐγκαταλείψατε αὐτοὺς τοὺς νεωτερισμοὺς οἱ ὁποῖοι δὲν ταιριάζουν στὸ πνεῦμα τῆς γαλλικῆς ποιήσεως. Διαβάστε τοὺς διδασκάλους μας Νελίλ, Παρνύ, Μισώ, Φαινονάρ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀγαπημένοι ποιηταὶ τοῦ κοινοῦ. Ὁμοιάσατε μὲ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς ἂν θέλετε νὰ σᾶς ἀναγνωρίσουν καὶ νὰ σᾶς διαβάζουν. Θὰ σᾶς ἔκανα μεγάλο κακό, ἂν σᾶς ἐξέδιδα τὰ ποιήματά σας*».

Αὐτὰ ἔγραφε ὁ Ντιντὸ. Ὡστόσο οἱ «Μεντιτασιὸν» τοῦ Λαμαρτίνου δὲν ἄργησαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα ποιητικὰ ἀριστουργήματα τοῦ περασμένου αἰώνος.

Ο ΔΑΓΚΕΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Φαίνεται ὅτι ὁ διαβόητος Δάγκειος δὲν ἀγαπᾶ καθόλου τὴν Φιλολογίαν. Ἀφοῦ ἔκλεισε δυὸ ἀπὸ τὰ κεντρικὰ θέατρα, ἀφοῦ ἀραίωσε σημαντικὰ τὰ προσωπικὰ διαφόρων κέντρων, καταστημάτων καὶ ἐργοστασίων, ἀφοῦ δὲν ἄφησε σπίτι ποὺ νὰ μὴν τὸ ἐπισκεφθῆ, ἐνδέκηψε καὶ στὰ περιοδικά μας. Πολλοὶ συνεργάται μας, μεταφρασταί, διορθωταί, τυπογράφοι, βιβλιοδέται κλπ. κρεββατώθηκαν. Κατόπιν αὐτοῦ, ἐλάβαμε φυσικὰ κάθε μέτρον γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουμε τὴν κατάστασι αὐτὴν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τὸ κατορθώσαμεν παρουσιάζοντες τὰ περιοδικά μας ὅπως πάντοτε. Ἂν τώρα μέσα στὴ θορυβώδη αὐτή, μᾶς διέφυγε καὶ τίποτε εἰς τὴν ἐν γένει ἐμφάνισιν τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας», ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας.